

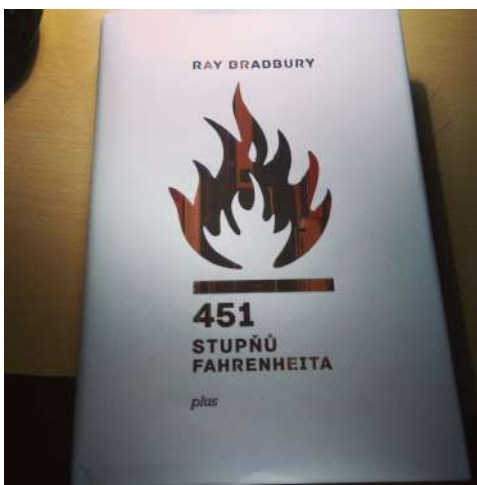
Milí čtenáři,

ahoj všichni. Také už netrpělivě odšťiháváte z krejčovského metru dny do začátku prázdnin? Kdy se už budete moci vyvalit u bazénu s limonádou, ti plnoletí se zlatavým mokem, a užívat si ty dva měsíce vedra? Ale doběhnout do cíle bývá nejtěžší, proto pojd'te načerpat nějaké síly do našeho časopisu. Zjistíte, co znamená v gymnaziálním slangu zkratka STK, co se dá potkat ve Florencii, dozvíte se něco o spisovatelce Petře Hůlové a objevíte nějaký chutný recept či recenzi na knihu. Ale je toho mnohem víc. Proto se příjemně uvelebte a začtete se do rádků tohoto občasníku. PS: Dnes píši úvodník já, protože nám odešly zástupkyně čtvrtého ročníku z redakce. Patří jim velký dík za práci, co udělaly.

Vít Václavek, 3.B

...přiváží

...objevuje

...zpovídá

...baví

1. 🇯🇵 💣 🇺🇸 🇯🇵 🇺🇸 🇯🇵 🇺🇸 🇯🇵
2. 🕶️ ⚡ 🏰 🦉

...přiváží:

Do Bruselu

Jak jste se již mohli doslechnout, neboť tamtamy tlučou neustále a zprávy se po gymnáziu šíří rychle, navštívil jsem Brusel. Jak jsem se tam vlastně dostal, a oficiálnější vyjádření si můžete přečíst na internetových stránkách našeho gymnázia. Nechci vás však zatěžovat těmito oficialitami v našem studentském časopisu. Pojdme se na celý výlet kouknout z pohledu osmnáctiletého studenta, který je trochu zmatený, ale ochotný se vrhat do věcí po hlavě.

Prvním úkolem bylo ráno vstát, abych se dostal na svůj let. I když mi brzké vstávání nedělá problém, měl jsem s ním trochu problém. O tři čtvrtě na čtyři nevstávám každý den. Dostavil jsem se na recepci hotelu, kde jsem byl ubytován. Recepční na mě spustil anglicky. Usmál jsem se, co nejmileji, a řekl: „Jste oba Češi, nebudeme si to ráno komplikovat.“ Zasmál se a náš rozhovor dále probíhal v mateřštině. Vyřídil jsem formality a přepravil se na letiště. Tam jsem chvíli čekal, analyzoval prostor a lidi. Všiml jsem si jednoho člověka, který mi něčím přišel povědomý, ale já nevěděl čím. Po odbavení mi to došlo. Druhý student z Česka, který letí také do Bruselu. Neříkal jsem však nic, nechtěl jsem zkazit napětí. Jen jsem si ho neustále udržoval v zorném poli.

Dorazili jsme do Bruselu a tam jsem ho na letišti teprve oslovil. Jednak proto, že už jsem neslyšel češtinu všude, jako v Praze, ale také proto, že na něm závisel můj přesun dál. Pobavili jsme se a vyrazili vstříc východu.

Opět malý skok v čase. První návštěva Parlamentu. Jsem si zcela vědom důležitosti kontrol, ale s Oldou jsme se shodli na jedné věci. Nejhorší bylo vždycky vytahovat pásek. Za celý týden jsem ho vytáhl tak tisíckrát. Ale aspoň jsem se ho naučil navlíkat v obrovské rychlosti.

První večer jsme se sešli se všemi ostatními účastníky. Španěl Ezechiel, veselý to chlapík, Němec Moritz, Holanďan Job, Švédka Lejla a Linneá, Finka Peppi a Fin

Kalle, Britka Rachael, Litevka Greta a další. Suprová parta lidí, která mi bude chybět. Málem jsem zapomněl na Bulhara Ahmeda, se kterým jsme si hned padli do noty.

Druhý den, byl Svátek práce, jsme se porozhlédli po Bruselu. Viděli jsme Atomium. Jedním slovem úžasná masivní práce která mě ohromila, a poté jsme se podívali na další památky, kupříkladu na čůrajícího chlapečka či na bruselskou radnici. Znaveni jsme vyzkoušeli i pohodlí místních schodů. Kupodivu byly úplně stejné jako ty u nás.

Třetí den jsme se podívali do Microsoftu, kde mě naprosto uchvátily HoloLens. Poté následoval opět Parlament. Měl být oběd s poslancem, u jehož kanceláře jsme byli hosté. Pro mě to byla MEP Martina Dlabajová ze Zlína. Oběd se však nekonal, jelikož byly posuny v jednání, takže jsme si aspoň popovídali nad

šálkem zeleného čaje. Nezapomněl jsem na dobré mravy a nabídl k čaji Hašlerku. Paní poslankyně ji nadšeně přijmula. Poté se muselo na plenární zasedání. Z balkonů jsme poslouchali debatu o rozpočtu na příštích sedm let, ale pak jsme zase museli dál. Následovalo setkání s komisařem Kingem. Večer jsme povečeřeli a vyrazili na hotel. Pak teprve přišlo to pravé dobrodružství. Bar Delirium. Z toho jsme se vraceli pěšky v jednu ráno. Samozřejmě zcela bez požití alkoholu.

Čtvrtý den následoval Facebook. Tam jsme se do nich pěkně opřeli. Přišlo nám, že odpovědi mají naučené, ale doléhali jsme, jak to jen šlo. Poté opět do Parlamentu na setkání s dalšími MEP. Následující věci byl role-play v Parlamentariu. Zahráli jsme si na poslance a snažili se schválit dvě rezoluce. Po této

náročné hře jsme se vydali na Place du Luxembourg. To je náměstí před Parlamentem, kde se každý čtvrtek sejdou lidé z kanceláří, povídají si, občerstvují se, hraje muzika, prostě dělají z malého pátku normální pátek. A i této akce jsme se mohli zúčastnit. A kupodivu jsem tam potkal i Pilsner Urquell. Za stejnou cenu jako ostatní piva. Ihned jsem po něm sáhnul. A také jsem dal ochutnat svým novým přátelům. Rozhodně zapůsobil na Litevku a Lotyšku, neboť si ho šli ihned koupit také.

V pátek následovalo rozloučení s Bruselcem a se skvělými lidmi. Nejhezčí byla ta část loučení, když jsme poslali papír s naším jménem po obvodu stolu a každý nám na něj něco napsal. Projevil jsem se jako člověk, co vypráví vtipy, jak nečekané, a je s ním zábava. A jsem za to rád, že jsem zanechal po sobě takovou stopu. Protože sranda musí být.

Celá návštěva Bruselu byla úžasná a musím poděkovat paní poslankyni, také Martině Krhlové, bývalé studentce gymnázia, která pracuje v kanceláři paní poslankyně a všem dalším za to, že jsem tento zážitek mohl zažít.

Vít Václavek, 3.B

Foto: Vít Václavek, 3.B

Projektový den

Poslední květnový den byl na našem gymnáziu završen programem pro žáky 8. třídy. Tento tzv. projektový den pořádali studenti ze společenskovedního semináře. Pro 8.A a 8.B si připravili program zpracovaný na téma „Vztah muže a ženy“. V první části měli žáci možnost prokázat své všeobecné znalosti v otázkovém kvízu, který obě třídy hravě zvládly. Dále následovaly dovednostní soutěže, kde si kluci

vyzkoušely typicky ženské činnosti a dívky typicky mužské činnosti. Například vázání kravaty, zatloukání hřebíků, jízda ovládacím autíčkem, přebalování plenek, zaplétání copů a šití knoflíků. Zkuste hádat, jaké pohlaví s předstihem zvítězilo (...co dodat, ženám jde zkrátka vše). Nakonec přišel na řadu dotazník, který obsahoval zajímavé světové mužské a ženské statistiky. Věděli jste třeba, že ženy mají v koupelně cca 337 věcí a muži kolem 6? Že ženy mají lepší sluch a čich? Či že muži by měli být lepší na matematiku a hlavolamy? Tyto statistiky určitě neplatí na každého, takže pokud mužům nejde matematika, neznamená to, že jsou zženštilí. Nebo pokud ženám jdou hlavolamy, nelamte si hlavu s tím, že byste byly nějaké mužatky. Každý má dar na něco jiného a díky projektovému dni jsme zjistili, kolik talentovaným mladých žáků chodí do jevičské základní školy. Děkujeme za spolupráci a doufáme, že jste si tento den užili tak skvěle, jako my.

Anežka Nárovcová, 3.B

Foto: Ilona Vávrová

III. Středoškolské mistrovství ČR v hasičském sportu

„Ahoj Anežko, chtěla jsem se tě zeptat. S holkami z gymplu bychom chtěly složit tým na Středoškolské mistrovství republiky v požárním sportu. Víme, že za hasiče běháš, tak se ptám, jestli by jsi do toho šla s námi. :) Bývá to někdy v dubnu.“ A touto srpnovou zprávou z roku 2017 to celé započalo. Naš „leader“ Simča sestavila tým z osmi studentek, které se po dobu půl roku každý víkend scházely a trénovaly.

Najednou to bylo tady, ve čtvrtek 19. 4. jsme se na 2 dny vydaly do Pardubic. Konkurence byla

obrovská, střední školy z celé republiky přijely zabojovat o vítězství. První disciplínou byli jednotlivci aneb přeskočit překážku, popadnout dvě smotané hadice, přeběhnout po hrůzné kladině, hadice rozhodit a utíkat s nimi k rozdělovači, hadice zapojit a utíkat dál s nasazenou proudnicí až do cíle. Do toho se celý běh modlit, aby vše bylo správně zapojeno. Po těchto pekelných 100m sprintu na nás čekala štafeta – přeskok oknem, přeskok přes překážku, kladina + rozdělovač a minimax. Zde se prokázaly naše rychlostní přednosti a umístily jsme se na krásném 3. místě. Nadšení bylo obrovské, neboť umístění zrovna na štafetu jsme opravdu nečekaly. Obdržely jsme pohár s cenami a hurá na ubytovnu.

Snažily jsme se načerpat co nejvíce sil, neboť v pátek nás

Foto: Klára Mrvová

čekala poslední disciplína – požární útok. Na ubytovně jsme zjistily, že celé mistrovství je nahráváno na fire.tv a zpětně jsme se mohly na naše výkony podívat. Vtom se nám rozbušilo srdce a zrychlil tep. Zjistily jsme, že jsme na průběžném 3. místě! STUDENTKY Z JEVIČSKÉHO GYMNÁZIA V MISTROVTVÍ ČR NA 3. MÍSTĚ!! Náhle byla únava tatam a řádily jsme po pokoji, jako malé děti. Vše záviselo na poslední páteční disciplíně. Celé to pak bylo strašně rychlé a zmatené. V pátek ráno jsme se vydali na pardubický stadion a než jsme se nadály, už hlásili naše jména. Srdce bušilo jako o závod. „Družstvo z jevičského gymnázia, nastupte za startovací čáru. Připravit. Pozor. Start!“ Za pár vteřin bylo po všem.

Bohužel s bolavým srdcem musím napsat, že jsme celkového 3. místa nedosáhly. Každý, kdo se požárnímu sportu věnuje, ví, že toho, co se může v těchto disciplínách pokazit, je nesčetně mnoho. Nejde jenom o běh či techniku, nýbrž o spolupráci a důvěru. A za všechny zúčastněné mohu dodat: DALY JSME ZE SEBE TO NEJLEPŠÍ! Závody plné odhodlání, adrenalinu, smíchu, skvělé nálady, ale i strachu, stresu, nejistoty a obav... byly u konce.

Za celý náš tým bych chtěla poděkovat panu Dvořákovi, který nám nesmírně pomohl, vložil do nás svůj čas při víkendových trénincích, poskytl nám potřebné vybavení a až do konce v nás věřil. Děkujeme i paní profesorce Hufové, že obstarala všechny detaily umožňující přihlášení do soutěže, ubytování, a že s námi oba dva dny v Pardubicích „přežila“. A největší dík patří týmu skvělých holek, které udělaly tyto závody nezapomenutelné <3. Nemohu se dočkat příštího roku, až se opět sejdem a pod vedením Simči budeme společně trénovat, společně se smát, motivovat a společně vyhrávat <3.

Anežka Nárovcová

Foto: Klára Mrvová

Florencie

Florencie. Renesance, osvícenství, vzdělání, také do nebe volající chudoba a kontrasty... Město, které dalo vzniknout jednomu z největších filozofických směrů. Velké epoše lidstva. Naproti tomu město, které dává své prostředky jen do turismu a o nic víc centru se nestará.

Dostí pestrobarevná skvadra čtrnácti osob se v úterý v odpoledních hodinách sešla před gymnáziem. Dvanáct studentů, dva učitelé a laskavý, nás doprovázející, Tomáš (Věřte, ráda bych podala informace o tomto

členu skupiny. Ty bohužel chybí) doplnili autobus waldorfské školy. Díky nim, autobusu, řidičům a waldorfské škole, jsme jeli do Florencie.

Cesta utekla jako voda. A už tu byla nádherná Itálie.

Ubytovat se bylo potíž. Do našich pokojů již někoho nastěhovali! Prostě jeden pokoj chyběl a personál hotelu to nebyl schopen vysvětlit... Nakonec se musely dvě učitelky waldorfské školy ubytovat jinde. (Snad to byla výhoda, protože naše krásné romantické pokojíčky byly, jak se jedna z nás trefně vyjádřila, o rozměru metr na metr zcela zabrány nefunkční sprchou měřící devadesát na devadesát centimetrů...)

Jednalo se o umělecký zájezd. Dával si za cíl co nejvíce z pamětihodných míst ztvárnit umělecky. Chodilo se po muzeích. Kreslilo. Průčelí budov, socha ptáka, malba ukřižovaného Ježíše. Michelangelův David... Po dopolední návštěvě galerií jsme dostali rozchod. Nohy nás bolely, ale i tak jsme vyrazili do okolí. Když jsme procházeli po náměstí okolo Dómu, maličká proti Bohu, doufali jsme, že nás tam průvodce zítra vezme.

A tento kolotoč se opakoval každý den. Dopoledne program a poté osobní volno. Dopoledne svázané pravidly, skupinou a vedrem. Odpoledne plné klidu, smíchu, příjemného chladu, právě Florencie. Florencie ulic. Florencie večera. Florencie noci.

Druhý den, jsme přešli most zlatníků okolo paláce Pity na vyvýšenou plošinu, na které stával David. Teď tam je jeho replika a houslista, který krásně hraje. Zde Jevíčko předvedlo taneční vystoupení. A hudba nás provází dál. Při brouzdání večerní Florencií jsme stihli zachytit krásné tóny, ve večerní róbě oblečené, houslistky, na jejíž hudbu se skvěle tančil kankán...

Poslední den. Poslední galerie, italská pizza, lasagne, poslední náznak Itálie. Poslední procházka možnými i nemožnými ulicemi, uličkami. Levotočivé, pravotočivé. A jak jsme tak postupovali, chvílemi jsme nevěděli, kde jsme...

Poslední den jsme autobusem vyjeli do poslední stanice, do Vinci. Zde nás čekala dvě muzea, ve kterých byly repliky da Vinciho vynálezů. Poté rozchod a cesta zpět. Domů. Domů...

Tereza Čapková, 1.L

GYMJEV EXPRESS opět úspěšný

Redakce školního časopisu Gymnázia Jevíčko se zúčastnila krajského kola soutěže „Školní časopis roku 2018“. Akci pořádá Asociace středoškolských klubů České republiky ve spolupráci s krajským koordinátorem zapsaným spolkem Altus. Soutěž proběhla pod záštitou europoslance Tomáše Zdechovského a poslance Pavla Bělobrádka. Náš GYMJEV EXPRESS v minulých letech v kategorii „Střední školy“ pravidelně obsazoval přední příčky, letos poprvé zvítězil. Celé redakci časopisu blahopřejeme. Pokud si chcete prohlédnout náš časopis, navštivte webové stránky gymnázia.

PhDr. Zdeňka Valčíková

Foto: <https://www.gymjev.cz>

Slavkov

„To je to místo, kde se odehrála ta velká bitva, že?“ Ve čtvrtek 7. 6. 2018 se 3.B a 3.A vydaly na výlet do Slavkova u Brna. Po cestě autobusem na nás čekala prohlídka muzea, kde jsme se dozvěděli bližší informace o slavné „bitvě tři císařů“. Poté jsme navštívili

Foto: <https://www.gymjev.cz>

Mohyly míru - památník na počest padlých. Uvnitř nás nejvíce zaujala rakev, která nám poskytovala pohled na několik lidských lebek a pozůstatky kostí. Žasli jsme i nad perfektní architekturou stavby v kontrastu s okolní přírodou. Zvláštností tohoto památníku je možnost tajného sdělování informací z jednoho rohu stěny na druhý. Poté jsme sedli do autobusu a jeli jsme na slavkovský zámek, kde jsme viděli původní místnosti z oné doby. Provázela nás sympatická průvodkyně, která nám v každé místnosti řekla nějakou „perličku“. Například, že aby zdejší dámy podtrhly svou dokonalou bílou kůži, nechávaly se fotit v obklopení černošských dětí. Nebo, že nosily šaty které vážily až 25kg. To musela být ale podivná! Nakonec, vyčerpání množstvím prohlídek a informací, jsme se spokojeně vydali domů. A nejednomu po cestě problesklo hlavou, že můžeme jen doufat, aby se zde žádná podobná bitva neopakovala.

Anežka Nárovcová, 3.B

Foto: Anežka Nárovcová, 3.B

...objevuje:

Bežíme na hrad (pro meloun?)

„Jít běhat v tomhle vedru? No to víš, že jo.“ Tuhle větu slycháváme ze všech stran. Ironií je, že v zimě se každý student těší na teplé počasí, a když je konečně tady, je „moc teplo“ na to něco dělat. „Proč jít něco dělat pro své zdraví? To si radši zajdu pro párek do bufetu.“ Nojo, ať žije energie mládí.

Ale věřím, že i v našich řadách se najdou tací, kteří nelení a při vhodné příležitosti se vydají ven nadýchat čerstvého vzduchu a třeba si i zaběhat. V květnu se odehrál závod se jménem „Běžíme na hrad“. Možná jste o této události slyšeli, možná také ne, jde o běh kolem různých hradů a zámku spolu se skvělým tematickým programem. Já se o něm dozvěděla týden před zahájením a na poslední chvíli jsem se rozhodla, že se zúčastním běhu kolem nedalekého hradu Bouzov. Nikdy jsem žádný podobný běh neběžela, proto to pro mě byla i jistá výzva. Zvolila jsem kratší trať „pětku“, která paradoxně ke svému jménu měla 6 km. Ale pro odvážlivce bylo připravených i 15km. Musíte ale počítat s tím, že to bude trať kolem hradu, což znamená samé prudké kopce nahoru a dolů – ty mě málem hned při prvních kilometrech připravily o plíce. Organizace tohoto běhu však byla nad očekávání. Po 3 km byl pro nás nachystán stánek s iontovým nápojem, vodou a nakrájeným MELOUNEM. Nevím, jak to na běžných běžích funguje, ale zrovna meloun uprostřed tratě mě opravdu překvapil. Někdo jen do ruky drapl kelímek a běžel dál. Já nějaké pořadí či čas neřešila a dopřála jsem tam rovnou 3 kousky melounu. V daný moment po vyběhnutí obrovského kopce to byl doslova dar z nebes. Poté mě čekaly zbylé 3 km a v cíli potlesk od přihlížejících diváků. Dostala jsem cenu za úspěšně zvládnutý běh a opět tam na mě čekal stánek s milovaným melounem. Nakonec mi přidělili i dárkovou tašku, lístky na nějaké atrakce, tričko, pití a něco na zub.

Co jsem tímto článkem ale chtěla

říct je to, ať se nebojíte zkoušet tyto podobné akce. Byl to opravdu velmi krásný zážitek a mrzí mě, že jsem na to přišla až tak pozdě. Pod těmito běhy jsem si dříve představovala zástupy tlačících se lidí a špatné podmínky. Opak je ale pravdou a opravdu mohu „Běžíme na hrad“ doručit - stojí to za to! Běhu zdar!

Anežka Nárovcová, 3.B

Foto: Anežka Nárovcová, 3.B

Salamandr si hová v ohni

Víte, jaká je teplota, při které hoří papír? Asi 232,7 stupně Celsia. A jelikož je Ray Bradbury Američan, převedme to na Kelviny. A dostaneme jeho nejznámější román. 451° Fahrenheita.

Knihy vypráví příběh požárníka Guye Montaga. Proč je tedy v nadpisu zmínka o salamandrovi? Protože požárníci v tomto dystopickém světě požáry nehasí. Oni je vytvářejí. Pálí veškeré knihy. Protože vlastnit knihy je zločin. A číst je ještě větší. Lidé mají být šťastní z telestěn, z rádií, z toho, že se mohou řídit autem. A kdo myslí a čte je nepřitelem. A Guy likviduje knihy. Pomocí petroleje a ohně. Až do jednoho osudného dne. Když se jedna žena raději sama upálí, než aby ji odvedli. A Montag si uvědomí, že v knihách musí být něco velkého. A proto se proviní proti vlastní práci, začne číst knihy a dozvídat se z nich věci. A to ho uvrhne do obrovských problémů.

Myslím, že vám toho raději víc prozrazovat nebudu, už tak to je docela velký spoiler a mohl bych vytvořit ještě větší. Knihy má rozhodně filozofický přesah a proto bych ji doporučil každému, kdo má rád dystopická sci-fi a zároveň rád nad knihami uvažuje. Moje hodnocení je 10/10 a vy byste si ji měli co nejdříve a

nejdříve přečíst. Rozloučím se s vámi jedním citátem od autora. „Existuje daleko větší zločin, než knihy pálit. Knihy nečíst.“

Vít Václavek, 3.B

Ovocné košíčky

Ingredience na košíčky:

300 g hladké mouky
30g cukru moučka
1 vanilkový cukr
100 g tuku
2 žloutky
citronová kůra
Ingredience na krém:
350 ml mléka
1 vanilkový pudinkový prášek
1 vanilkový cukr
130 g másla
2 polévkové lžice cukru moučka

Ozdoba

kousky čerstvého i sušeného ovoce
strouhaný kokos
chia semínka
javorový sirup

Jak na to?

Do mísy nasypeme hladkou mouku zároveň s cukrem a citronovou kůrou. Poté přidáme tuk a dva žloutky a všechny ingredience zpracujeme na hladké těsto. Na vále zpracujeme těsto do válečku, ten nakrájíme na dílky, kterými plníme formičky na minikošíčky. Upečeme na 150°C. Košíčky jdou krásně vyklopit. Během pečení si připravíme krém. Vyšleháme změkklé máslo s vanilkovým a moučkovým cukrem, přidáváme vychladlý pudink a důkladně prošleháme. Krém zdobícím sáčkem nastříkáme do košíčků. Již máme košíčky skoro hotové. Na vrch stačí jen přidat ovoce, polít javorovým sirupem a posypat chia semínky nebo strouhaným kokosem.

Vanessa Soares, 3.A

Foto: Vanessa Soares, 3.A

...zpovídá:

Petra Hůlová

Pokud jste toto jméno ještě nikdy neslyšeli, dovolte, abychom vám ho co nejdříve představili. Petra Hůlová patří mezi nejpřednější autory současné české prózy. Ve svých dílech se zaměřuje na problémy dnešní společnosti. Je originální, má svůj osobitý styl, někdy až provokativní. Díky svému stylu získala i řadu ocenění. A redakce našeho časopisu měla to štěstí, že se jí mohla zeptat na pár otázek.

Pro začátek si dovolím tu klasičtější otázku. Jak jste se dostala k psaní?

Vždycky jsem hrozně ráda četla, ale pomyslet na to, že budu sama psát, to bych si asi nikdy netroufla, protože spisovatelé byli vždy pro mě takoví ti úctyhodní chytří lidé, mezi kterými bych se sama neviděla. Takže stalo se to vlastně takovou víceméně náhodou, ačkoliv v náhody v životě já moc nevěřím. Rok jsem trávila studijně v Mongolsku. Tam jsem se jednak nudila a taky se mi stýskalo po domově. Vůbec, bylo to tam těžký. V té době bylo pro mě psaní určitým programem, který mi dával něco, k čemu já se budu upínat. Takže jsem si předsevzala, že každý den napíšu tři stránky takového příběhu. Poctivě jsem psala každý den, pak jsem to v Praze chtěla přepsat na počítači, ale v průběhu toho přepisování jsem zjistila, že mě ten příběh vlastně nezajímá. Ale tu chuť něco vymýšlet, tu jsem měla pořád. Začala jsem znova psát úplně jiný příběh. Tam ten první se odehrával v Čechách, ale ten druhý v Mongolsku. A jak jsem byla plná zážitků z toho pobytu, tak to šlo vlastně celkem samo a docela rychle. Během dvou měsíců se mi podařilo napsat moji prvotinu Paměť moji babičce.

Měla jste v plánu i něco jiného?

Měla jsem velice neurčité představy o tom, co bych chtěla dělat. Hodně mě zajímaly rozmanité cizí kultury,

staré civilizace a přímo u toho Mongolska jsem skončila tak, že jsem zhlédla polodokumentární film, který se jmenuje Urga. Ten se odehrává ve vnitřním Mongolsku, což je taková autonomní oblast v rámci Číny. To místo mě velice zaujalo a nějak jsem si řekla, tam bych chtěla jet a tenhle jazyk bych se chtěla naučit. zjistila jsem, že mongolština existuje na Karlově univerzitě, tak jsem se připravila na zkoušky a vyšlo to.

Vaše prvotina Paměť moji babičce se odehrává v Mongolsku. Co vás tam nejvíc zaujalo a co zmiňujete v té knížce?

Co mě tam asi nejvíc zaujalo a co myslím, že mi pomohlo i při psaní té knížky je fakt, že v Mongolsku jsou docela tvrdé podmínky. Je to země, kde je kontinentální klima, velké vedro nebo velké chladno. V zimě je tam hodně sucho a nic tam neroste. Lidé zde žijí mnohem skromněji než my a vlastně v té tvrdosti toho prostředí, jako by mnohem snáz vyvstávají životní osudy a charakteru a opravdové problémy, které ty lidi mají, zatímco my tady v našem blahobytu máme všechno jakoby vypolstrované prostředím, které není zdaleka tak náročné a nevyžaduje od nás tolik.

Píšete spíše o realitě nebo o fantazii?

Myslím, že jednou linií mých knih jsou společenská témata. Avšak v té poslední knížce natolik ne. Hodně mě zajímají společenské vztahy, ať už partnerské či mezigenerační, nebo i kulturní odlišnosti mezi lidmi. A co se týče fantazie, tak se raději upínám na ten reálný svět. Sice poslední knížka je sci-fi, ale zase taková velká sci-fi to není. Fantasy literatura mě nikdy moc nelákala, ani psát a ani číst. Pokud je tam přece jenom nějaká ta nereálnost, tak je to spíše přeformovaná realita. Například v mé knížce Macocha, kde příběh vypráví alkoholička, je plno takových obrazů, které asi jsou nereálné, protože hodně pije, ale je to jenom realita deformovaná tím alkoholem.

V poslední knize narážíte na feminismus a na kampaň Me Too. Jak jste se k tomu dostala?

No ta kampaň leckoho napadne v souvislosti s mojí knížkou, ale já jsem tu knížku dopsala dřív, než ta kampaň u nás začala. Ale myslím si, že jsou témata, která jsou ve vzduchu, protože společnost k nim dospěla a najednou se lidi o tato témata začnou zajímat. Ne že by se inspirovali sami sebou nebo by chtěli těžit z mediální popularity, ale prostě to visí ve vzduchu. Genderové téma je vlastně přítomné i v mých předcházejících knížkách. V Macoše, kterou vypráví spisovatelka alkoholička, ale i v Umělohmotném třípokoji, který vypráví prostitutka - to je hodně genderových věcí. A nakonec i moje prvotina Paměť moji babičce, kterou vypráví pětice mongolských žen. Je to taky o střetu představ o tradičním poslání ženy versus třeba o její touze po nezávislosti. Tohle je čím se zabývám, jenom asi v této knížce je to nejvíc vidět.

Poslední otázka. Co byste doporučila začínajícím spisovatelům.

Důležité je najít si na psaní nerušený čas, protože dnes je pro hodně lidí těžké si na něco vymezit čas. Umět si najít volný čas, kdy sedím jenom s tím textem nebo jen prostě koukám do zdi, ale nedělám nic jiného. Nejsem na internetu, nemám jiné aktivity - to je důležitá věc.

Vanesa Soares, 3.A

Foto: <https://www.gymjev.cz>

...baví

Copak je to za špunta?

Ano, ano naše rubrika je opět tady, aby Vám znovu pomotala hlavy. V tomto čísle tu máme další zástupkyni něžného pohlaví, kterou dennodenně potkáváte usměvavou na chodbách naší školy. Hodně štěstí s odhady (Myslím, že tentokrát ho bude opravdu třeba!) no a správnou odpověď si jako vždy, stačí najít na konci stránky!

Movie night?

Vaše hlava si neodpočine ani teď, někteří tuto hru možná znáte... Pravidla jsou jednoduchá: na řádku máte několik obrázků, za kterými se skrývá známý film. Uhodnete, o které z klenotů filmového světa se jedná?

Hana Vyroubalová, 3.A

1.
2.
3.
4.

Řešení:

Copak je to za špunta? - Lenka Hrbáčková

Movie night: 1.Pearl Harbor 2.Harry Potter 3.Deadpool 4.Útěk do divočiny

redaktoři:

*N. Chlupová, Z. Mauerová, A. Nárovcová, T. Čapková
S. Pětválská, K. Portlová, A. Sedláčková, L. Zavadilová
V. Václavek, H. Vyroubalová, V. Soares, P. Hloušek*

úvodník: *V. Václavek*

grafika a zpracování: *A. Pařízek*

šéfredaktor: *PhDr. Z. Valčíková*

STUDENTI 2. ROČNÍKU KOMBINOVANÉHO
LYCEA JEVÍČSKÉHO GYMNÁZIA

VÁS SRDEČNĚ ZVOU
NA DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

DÁMSKÝ KREJČÍ

PÁTEK
22.6.2018
V 17 HOD.
KINO
JEVÍČKO

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ